

Matteo Strukul

CASANOVA

Sonáta zlomených srdc

CASANOVA

Sonáta zlomených srdc

MATTEO STRUKUL

CASANOVA

Sonáta zlomených srdc

Z taliančiny preložila
Mária Štefánková

slovar

Copyright © 2018 by Matteo Strukul
First published in Italy by Mondadori, Milano 2018
This edition published in agreement with the Author through
MaláTesta Lit. Ag., Milano
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019
Translation © Mária Štefánková 2019

ISBN 978-80-556-3474-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Silvi...
a môjmu milovanému Benátsku

Prvá část
LÁSKA
(jún - júl 1755)

1

Obesencova hra

Okrídlený lev z jednej strany. Svätý Teodor z druhej. Dav rozzúrene vrieskal. Nesúrodá masa, sčernetá od zlosti, v ktorej sa vlnili špinavé, zúbožené tváre, tváre s namaľovanými úškrnmi či výsmešnými grimasami, podmaľované oči, biele zapudrované nosy. Obchodníci, kotlári, krčmári a voňavkári, slúžky a komorníci, pobehlice, bohatí páni a dámy s bielučkými tvármi, a znova žobráci, mäsiari, ba dokonca i deti: tentoraz všetci rovnakí, všetci odhodlaní neprísť ani o jediný okamih z tejto temnej, neodolateľnej hry.

Odsúdenec pred nimi. Stál na drevenom pódiu.

Niektó pästou hrozil proti oblohe, iný krikom vyjadroval svoje znechutenie.

Krdle bielych čajok škriekali nad šibenicom svoje bezbožné litánie. Tešili sa na hostinu, že sa napchajú tým, čo zostane z tohto človeka: mäso a výkaly.

Odsúdenec mal vytreštené oči: po lícach mu tiekli slzy a miešali sa s blatom a hlienom na špinavej tvári. Za chrbtom mu v zálive svätého Marka temne tancovali gondoly; po jeho pravici, za vrieskajúcim davom, sa klenuli biele arkády Dóžovho paláca.

Jarné slnko sa nepokojne hojvalo na vlnách, zoranžovalo, vnorilo sa do lagúny a rozsvietilo ju ako tekutý jantár. Odsúdenec odvrátil pohľad. Na doske stála železná miska s hneďými kliešťami, z ktorých kvapkala krv. V červenej kaluži plávali zuby.

Jeho zuby.

Chcelo sa mu odpluť. No ústa mu zostali zapečatené ako mäkká guľa živého mäsa, v ktorej sa jazyk zúfalo vnáral do dier po vytrhnutých očných zuboch.

Strach mu zvieral dušu. Chcelo sa mu revať, ale nemohol nabrať dych. Akoby mal v pľúcach ťažký kameň, ktorý mu nedovolil nadýchnuť sa.

Kýptom mu prešlahla bolesť, ktorá sa mu vo vlnách šírila a mučivo zaplavovala telo, akoby drásané hákmi: od zápastia po plece a potom aj do zvyšku celého tela.

Keď mu barbier spolu s pomocníkmi odťal ruku, omotal mu kýpeť bravčovou kožou, aby nevykrvácal.

Aspoň nie okamžite.

Slučka sa mu netrpezlivo hojdala nad hlavou, akoby mu chcela pripomenúť, čo bude nasledovať. Videl inkvizítorov, ktorí ho mlčky pozorovali z tribúny potiahnutej čiernou látkou: pery zovreté, oči prižmúrené ako rany nožom.

Dívali sa naňho s pohrdaním sťa zlovestné kuviky.

Pochodne a ohne a hromady sviečok šarlátovými jazykmi oblizovali vzduch, ktorý pomaly temnel v medenom ráme zapadajúceho slnka.

Hlavný inkvizítor celý v červenom prikývol na znak súhlasu.

Zdvihol ruku.

Kat zatlačil na drevený sochor.

Dav nadšene vykrikol.

Odsúdenec počul, ako kolesá súkolia zvláštne škrípu a odrátavajú posledné okamihy jeho života.

Povraz sa napol. Odsúdenec stratil oporu pod nohami.

Slučka mu prežala dych. Nohy sa zatrepali v prázdnote.

Kým sa svet pred jeho očami menil na karneval smrti, zdravou rukou sa dotkol povrazu. Pridusene vykrikol. Videl, ako sa jeho kýpeť obalený prasacou kožou trepoce vo vzduchu, akoby mu ani nepatrilo.

Povraz ho ťahal čoraz vyššie. Celé telo sa zúfalo metalo v úsilí oprieť sa nohami o zem.

Špičky jeho čižiem tancovali vo vzduchu.

Pri posledných kŕčoch sa roztriasol.

Zacítil, ako mu do nosa stúpa hnilobný zápach lagúny, no bolo už prineskoro. Benátky mu práve vyžmýkali život z tela a teraz tam visel, sviňa, akou vždy bol, a mesto sa dívalo, ako zomiera, vyciciavajúc z neho posledné okamihy života.

Až kým nehybne neodvisol so sklenenými očami.

Obesený.

Na bočnom Námestí svätého Marka.

2

Návrat do Benátok

Dlhé vlasy, čierne ako uhoľ, mu padali do tváre ako strapatá, lesklá hriva. Oči, čiastočne skryté za neposlušnou kučerou, bezočivo žiarili akvamarínovou farbou a prezrádzali nevšednú energiu. Tvár mu zdobil biely úsmev. Sedel pohodlne usadený pri veľkom drevenom stole.

V rukách držal sklenený pohár *goto*, pohrával sa s ním a váhal, či má z neho ochutnať priezračnú malváziu, ktorú mu práve naliali.

Krčma Do Mori v štvrti San Polo neďaleko mosta Rialto iste nebola najlepší *bacaro* v Benátkach, vlastne mala tú najhoršiu povest', lebo ju navštevovali všakovakí darebáci a dobrodruhovia. No bol to najstarší hostinec v meste a na jednom sa zhodli všetci: nalievali tam najlepšie vína, aké sa rodili v Benátskej republike Serenissime. *Goto de' vin*, pohár vína v Do Mori, obstál v akejkoľvek konkurencii.

Okrem toho bola táto krčma jedinečná aj pre čosi iné: prezieravo do nej viedli dva vchody, jeden z *calle* Do Mori, druhý z *calle* Galeazza. A keďže Casanova bol mužom hodným svojej povesti, dvojité vchod, alebo lepšie povedané dva východy, boli preňho rozhodne veľmi vítané a v krčme si ani nemohol želať nič lepšie.

Niekoľko dohromady stlčených dosák ako stoly, zopár stoličiek opletených slamou a dlhočizný dubový pult tvorili jednoduché, prosté zariadenie, ktoré dokonale charakterizovalo majiteľa, hostinského Marca Spinazziho: muža s drsným vzhľadom s chvostom čiernym ako smola, ktorý vyzeral, akoby sa práve vynoril z podpalubia pirátskej lode.

No v to popoludnie mali hostia v krčme Do Mori úplne inú tému než chváliť skvelé víno či klebetiť o rozličných nešťastiach, ktoré uvrhli Benátky do najtemnejšieho, najzložitejšieho obdobia ich čudesnej histórie.

Lebo, pravdu povediac, niektorí z nich poznali povesť dlhovlasého muža, ktorý pred chvíľou vošiel a teraz sa rozhodol zdvihnúť *goto de' vin* k perám.

A práve preto, že poznali mužovu povesť, bolo im jasné, že jeho návrat nemôže priniesť nič dobré.

Niektorí po ňom nevraživo gánili.

Oblečený mal prekrásny plášť tmavohnedej farby s elegantnou vestou a košeľu so širokými rukávami, zdobenú čipkou. Obuté mal čizmy z lesklej kože. Parochňu nemal a vlasy si zviazal do chvosta čiernou zamatovou stužkou.

Dobrodruh, zvodca, šermiar a kabalista. Súboje a duely, neresti a podvody, tam sa cítil ako ryba vo vode. Jeho meno bolo synonymom nepríjemností a skrížiť si s ním pohľad čo len o jediný raz viac, než bolo nutné, mohlo byť komukoľvek osudným.

Keby boli hostia v tej krčme tušili, čo ich čaká o chvíľu, vzali by nohy na plecia.

Ale nestalo sa. To, čo sa udialo potom, bola len zhoda nepriaznivých okolností a na príčine bola jediná osoba, ktorá mohla zabrániť najhoršiemu.

Žena.

A navyše nesmierne pôvabná.

Vošla náhle ako prudký závan vetra. Jej krása bola taká očividná, taká vyzývavá, akoby sa zabávala provokovaním všetkých okolo seba. Oblečené mala smaragdovozelené šaty, ktoré v kontraste zdôrazňovali jej krásne hnedé vlasy, zapletené do zložitého, no zároveň nenápadného účesu, a podčiarkovali ich čokoládový lesk. Plné červené pery mala zvlnené v prirodzenom úsmeve a pohľad odhaľoval bezstarostnú bystrosť, čo ju robilo neskutočne príťažlivou.

Hostinský nebadane prevrátil oči k povale, lebo tušil kopy problémov.

A tak aj bolo.

Muž v belostnej parochni s arogantným pohľadom, ktorý sa už dobrú chvíľku rozprával so svojimi spoločníkmi, kúžlo krásavice neomylné zachytil.

„Takže tvojimi zákazníkmi nie sú len darebáci a povalači, nemám pravdu, Marco?“ a žmurkol na hostinského, ktorý z opatrnosti radšej mlčal.

Muža upokojilo všeobecné ticho a pokračoval. „Pani moja, som cavaliere Andrea Zanon a prosím, aby ste ma od tejto

chvíle pokladali za vášho pokorného služobníka. A keby ste čokoľvek potrebovali, neváhajte a dajte mi vedieť.“

Žena ho prebodla žiarivým pohľadom, akoby takéto oslovenie priam čakala. Potom mlčky prebehla jasnými sivými očami po ostatných hostoch krčmy. Napokon odpovedala:

„Šľachetný cavaliere, volám sa Gretchen Fassnauer a som v službách kontesy Margarethe von Steinberg. Hľadám osobu, s ktorou by sa moja pani chcela pohovárať.“

Slová vyslovené drsným hlasom prezradili výbornú taliančinu poznačenú rakúskym akcentom.

Zanon si nervózne odkašľal, vypol hrud' a pokročil k nej.

„Och, to je skvelá správa,“ zažartoval. „Teda, ak vám smiem poradiť, navrhol by som, aby sme túto osobu hľadali spolu. Benátky sú labyrint a taká nádherná žena, ktorá nepozná mesto, by bez sprievodcu mohla zablúdiť.“

Napriek cavalierovmu úsiliu vyzeráť galantne a starostlivo, jeho hlas znel nepríjemne, úlisne. Žena naňho nedbala a len sa mierne usmiala.

„Ďakujem,“ povedala trochu zlomyseľne, „ale ja veľmi dobre viem, kde mám hľadať.“

Zanon sa tváril, že nepočuje, a drzo sa k nej priblížil.

Ostatní hostia zamreli v očakávaní, zarazení zjavom Gretchen, lebo to bola skôr bizarná než mimoriadna udalosť: krčma Do Mori nikdy nebola vhodným miestom pre pôvabné ženy. A navyše cudzinky! A predsa, napriek etikete a konvenciám v tej chvíli stála rovno pred ich očami. Všetci si uvedomovali extravaganciu tej chvíle a nedočkavo zatajili dych v očakávaní, ako sa to celé skončí, akoby cavaliere Zanon svojím hrubým pokusom o zblíženie vyjadril ich kolektívnu túžbu.

Jediný, koho sa táto scéna nedotkla, bol zdanlivo muž s dlhými vlasmi. Dopíjal svoju malváziu, pomaly si vychutnával jej vôňu, lebo víno bolo jeho veľkým potešením. Iba sa usmial pod strapatou hrivou.

„Nuž tak čujme,“ podpichol krásavicu Zanon, „kto má byť tá pozoruhodná osoba, ktorú hľadáte vy i vaša pani?“

V hlase mu opäť zaznel nepríjemný tón, z ktorého sa dala vyušíť zle skrývaná netrpezlivosť. Potom neokrôchane vzal jej krásnu rúčku do svojej mľandravej, opuchnutej laby. Kľakol si pred ňu a pritisol si k perám jej alabastrovú pokožku dlhšie, než to bolo slušné.

Tentoraz sa Gretchen neusmiala. Chcela sa mu vytrhnúť, no nepodarilo sa jej to, Zanon ju zdrapol za zápästie. A to ju zabolelo.

„No tak, priatelia moji,“ povedal cavaliere obrátiac sa na svojich dvoch kumpánov, „čo keby sme naučili túto krásnu paniu umeniu chodiť po benátskych uličkách?“

Obaja sa surovo rozrehotali.

Zjavne nazlostená Gretchen pohrdavo vykrikla:

„Pusťte ma! Hľadám signora Giacoma Casanovu: nie som tu kvôli vám! A viem iste, že tu ho môžem nájsť.“

Zanon stuhol. To meno mu bolo známe a nepatrilo k tým, ktoré by sa mohli len tak ľahkovážne vyslovovať.

Gavaliere s dlhými vlasmi akoby nečakal na nič iné, položil pohár a vstal zo stoličky. Potom pokročil smerom k Zanonovi a oboril sa naňho s pobaveným výrazom.

„Pane, odporúčam vám, aby ste pustili ruku tohto dievčatka.“

Zanon neveril vlastným ušiam. Čo si ten fičúr o sebe myslí, že mu môže rozkazovať?

„Inak čo?“

„To hneď uvidíte.“

„Som vám k dispo...“

Zanon nestihol dokončiť vetu.

Čiernovlasý muž ho prudko udrel po tvári. Cavaliere cítil, ako mu ruka v rukavici švihla po líci. Pri údere mu hlava poskočila dozadu.

A skôr než pochopil, čo sa deje, do brucha ho prudko zasiahla perfektná, presne mierená rana, ktorá mu otriasla vnútornosťami. Zanon sa znova prehol, no tentoraz dopredu. V ústach zacítil horkú chuť žlče. A sotva zazrel lesklé špičky útočnickových čižiem, keď ho tento zlostník schmatol za krk a tresol mu hlavu o jeden zo sudov v krčme. Všetko, čo bolo na ňom, sa rozletelo po miestnosti.

Poháre, džbány a fľaše sa s rinčaním zosypali na zem ako sklenené a hlinené črepiny.

Zanon narazil na drevo, ľavou rukou zúfalo mávajúc vo vzduchu. Napokon si zababral snehobiele manžety v krvavej mokrej šmuhe, ktorú zanechal na sude predtým, než sa zrútil na zem.

Čiernovlasý muž sa usmial a vystrúhal dokonalú poklonu.

„Giacomo Casanova, pani moja,“ povedal s pohľadom upretým do perlovosivých očí krásnej Gretchen, „k vašim službám.“

Dievča si rukou zakrylo ústa, aby potlačilo prekvapený výkrik, keď sa obaja Zanonovi kumpáni postavili.

Hrozilo, že v krčme sa strhne mela.

Marco Spinazzi už nemohol dlhšie otáľať: bol to jeho *ba-carò* a hrozilo, že mu ho rozsekajú na márne kúsky. Každá sekunda zdržania mohla byť obrovskou, fatálnou chybou.

„Páni, prosím vás, icte sa hádať von,“ sotva stačil vykriknúť. Neskoro.

Jeden z kumpánov rozbil fľašu o okraj stola a teraz ju držal ako nôž z ostrého skla, končisté priehľadné črepiny hotové zarezat sa do mäsa; druhý schytil svoju vychádzkovú paličku, stiahol rukoväť a v ruke sa mu zablysko jagavé ostrie.

Pomaly sa približovali, ceriac zuby ako šelmy.

Giacoma Casanovu to nevyviedlo z miery.

Usmial sa na Gretchen.

„Ospravedlníte ma na chvíľku?“ zamrmlal.

Pri týchto slovách sa obrátil. Podišiel k obom mužom stojacim pred ním: cestou vzal pravou rukou z jedného suda hlinený džbán a ľavou vidličku.

3

Hlavný inkvizítor

Veľkolepá budova Dóžovho paláca v sebe skrývala alfu i omegu politického života v Benátkach, spájajúc *in unicum* presný jazyk vlády a poriadku s úlisným jazykom tých, ktorí boli schopní všetkého, len aby stúpali po kariérnom rebríčku či získali nejaké osobné výhody. Jeho dvojtvárna duša, vytesaná ako ideál, no nehanebne korumpovaná, akoby sa odhaľovala v zahmlených tieňoch na sklonku dňa, keď fakle a lampáše všade navôkol svietili sta oči pekla.

Okrídlený lev svätého Marka stál na stráži pred palácom. Svetelné gule premietali červenkasté odlesky na mohutný vstupný portál a elegantnú vzdušnú kolonádu, ešte väčšmi vyzdvihujúc sugestívne mramorový vzor na bielo-červenej fasáde. Hrotité cimburie lemovalo dve hlavné strany paláca: jednu obrátenú na Námestie svätého Marka, druhú na mólo.

Pietro Garzoni sedel osamote v stroho zariadenej pracovni inkvizítorov na druhom poschodí paláca a práve dopisoval list.

Rovno, vzpriamene sedel na vyrezávanej drevenej stoličke. Lakte opreté o krásny písací stôl. Striebristo pripudrovaná parochňa a čierne, zlatom lemovaný kabátec mu dodávali výzor hrobára; dravé prižmúrené oči nad krutými perami svedčili o jeho neoblomnej povahe a železnej vôli.

Priestor napĺňala vôňa voskových sviečok a ich slabé svetlo len čiastočne miernilo temný, prísny pocit zo zariadenia a stien, obložených tmavým dubovým drevom.

Hlavný inkvizítor parafoval list napísaný hustými, nervóznymi literami. Počkal, kým atrament zaschne, fúkal na papier a ešte ním aj zatrepal vo vzduchu, aby ho čím rýchlejšie vysušil. Potom vložil list do obálky. Vzal sviečku a roztopil vosk. Počkal, kým hustá červená kvapka odkvapne na papier. Nakoniec do nej vtlačil svoju pečať. Vzdychol, odsunul

obálku rukou a tá sa pokívla po lesklom dreve mohutného písacieho stola.

Za jeho chrbtom sa ligotali prvé hviezdy, zarámované veľkými oknami s výhľadom do záhrady.

Netrpezlivo zabubnoval prstami po mahagónovej doske písacieho stola, potom schytil zvonček, akoby ho chcel rozlámať, a energicky zazvonil.

Za okamih sa zjavil jeho osobný sluha. Garzoni ukázal na obálku. Muž ju vzal a zastavil sa.

„Čo ešte chceš?“ zachmúrene zahundral inkvizítor.

„Excelencia,“ zašepkal sluha tichučkým hláskom, ktorý akoby už-už zamieral, „chce sa s vami rozprávať jeden muž, hovorí, že sa volá Zago. Tvrdí, že vám musí podať súrne informácie.“

No pravdaže, Zago, ten nešťastník, pomyslel si inkvizítor. Vzdychol. Bol to jeden z jeho najspoľahlivejších mužov, hoci aj on mal svoje nedostatky.

„Nech vojde,“ zavrčal, „na čo ešte čakáš?“ Neubránil sa zlostnému gestu, akoby chcel sluhu čím skôr vyhnať z izby.

Muž kráčaľ pospiatky a ukláňal sa, pričom viac ráz zopakoval slovo „excelencia“, až kým neprišiel k dverám a nezavrel ich za sebou.

Garzoni si rozopol golier, tvár si zaboril do dlaní a na okamih sa vnoril do ticha. Ak sa Zago rozhodol navštíviť ho, muselo sa stať čosi naozaj dôležité.

Klopanie.

„Ďalej,“ zakričal.

Dvere sa otvorili a do miestnosti vstúpil Zago.

Dlhé svetlé vlasy boli také špinavé a mastné, že vyzerali ako žlté stebľá mokrej trávy. Mal ich stiahnuté do chvosta, no jeden prameň mu padal do tváre a siahal až poniže zafúlaného goliera košele. Zlé tyrkysové oči, tenký nos a ústa plné čiernych, skazených zubov, to bolo všetko, čo ponúkala jeho tvár pozorovateľovi.

Garzoni sa musel držať na uzde, aby toleroval takéto neďbajstvo. Z toho človeka sa mu dvíhal žalúdok. Horko-ťažko sa ovládol a prinútil k pokoju, pretože ho aj napriek jeho vzhľadu mohol vyvážiť zlatom.

„Ach!“ povedal. „Zago... aké novinky mi nesiete?“

Muž sa na okamih zamyslel, poškriabal sa po syrovo bledej pokožke a potom nasilu precedil cez stisnuté, akoby zošité pery.

„Nie dobré.“

Inkvizítor vyvrátil oči k povale v nádeji, že tam nájde útechu. Jeho veľké gaštanové dúhovky uchvátila impozantnosť a nádhera Tintorettovoho obrazu *Návrat strateného syna*, zelená perspektíva záhrady, radostné postavy, objatie otca so synom, v zlatom osemuholníkovom ráme.

No ani krása tohto obrazu ho nevedela uchrániť od zlého pocitu, ktorý zostal visieť vo vzduchu po Zagových slovách.

Pohľadom sa vrátil k tej ľudskej troske.

„Tak hovorte,“ povzbudil ho.

„Vašej excelencii sa to nebude páčiť,“ povedal Zago, no ešte stále nič neprezradil.

Garzoni sa zachvel od nedočkavosti a zlosti. „No tak, čo môže byť horšie? Naozaj si myslíte, že ma ešte niečím ohúrite? Väčšmi než tými správami, čo sem prenikajú zo sveta?“ Po tejto salve otázok sa inkvizítor nadýchol a pokračoval vymenúvaním mnohých nešťastných udalostí, čo mu ležali na srdci. „Rakúsko s Francúzskom sú odsúdené na novú, zložitú alianciu: gróf von Kaunitz robí všetko pre to, aby podporil rozvrat medzi Ľudovítom XV. a Fridrichom II. Na druhej strane Rusko a Anglicko sú blízko k podpísaniu dohody. Prusko to zvažuje. Situácia je výbušná, môj milý Zago. Cisárovná Mária Terézia poškľuže po Sliezske: chcela by ho pripojiť k svojmu rozľahlému impériu, a Benátky si dajú dobrý pozor, aby ani prstom nepohli pre nikoho, vzhľadom na rozloženie síl. Veď čo iné môžu robiť? Nič by nezískali. A napokon, akože sa volám Pietro Garzoni, naša budúcnosť nespočíva vo vojne, ale v schopnosti viesť dialóg. Ale vlastne, čo je po tom práve vás? Vás, ktorý ste stelesnením mojej prekliatej duše? Vás, ktorý pracujete v tieni a cez vás sa ventilujú všetky moje traumy?“

Inkvizítor sa odmlčal. Potom pokračoval, lebo sa potreboval na niekom vyvrátiť a veľmi dúfal, že sa nemôže stať nič horšie, než čo sa už stalo.

„Sú to šialené časy, milý Zago. Dóža Francesco Loredan je slabý, priemerný, málo kultivovaný a veľmi, veľmi nerozhodný. Aj teraz, kým sa tu rozprávame, pochopiteľne, leží v posteli s nejakou chorobou a umožňuje nactiutířhačom, aby sa mu verejne vysmievali. A teraz mi povedzte, čo môže byť horšie ako toto?“

Zago sa zhlboka nadýchol, akoby to, čo sa chystá vysloviť, spotrebovalo všetok vzduch, ktorý mohol nasať svojím tenkým nosom.

Potom len vyhrkol:

„Giacomo Casanova sa vrátil!“

A to bol začiatok konca.

Len čo Pietro Garzoni začul to meno, vyskočil na rovné nohy a takmer šmaril kalamár o zem.

Uvoľnil si spotený golier, lebo sa obával, že sa nebude môcť nadýchnuť, a rozopol si gombíky na čiernom kabátcí.

Giacomo Casanova: koľká nehanebnosť!

Ten chlap bol hotová pohroma. Jeho zlozvyky, jeho zlý vplyv na ženy, a tie reči, že sa zaoberá okultnými vedami... Podľa posledných správ mal byť vo Viedni! Spomenul si na to, ako pred niekoľkými rokmi Giacomo Casanova opustil Benátky: Garzoni si konečne vydýchol, lebo ten človek bol horší ako čierny mor a hladomor dokopy. Všetko, čoho sa dotkol, premenil na smrť a nárek. Isteže, ľudia ho milovali, ženy sa za ním išli zbláznit, literáti a umelci v ňom videli akéhosi rebela-antihrdinu, čiže vzor. No Casanova bol prekliatím pre každý poriadok a disciplínu. A len Boh vie, ako veľmi potrebovalo poriadok a disciplínu práve také mesto, akým boli Benátky. Republika plná brlohov a hazardných herní, divadiel a bordelov, salónov a krčiem bola ako sud pušného prachu, vrtkavá a nestála ako voda v jej rodnej lagúne, vyzývavá žena, ochotná podľahnúť tomu, kto najlepšie zo všetkých uspokojí jej neresti a slabiny.

Skrátka, od toho chlapa sa dalo čakať čokoľvek. Preto správa o jeho návrate bola vítaná asi ako vypuknutie epidémie čiernych kiahní.

„Ste si tým istý?“ spýtal sa Garzoni takmer neveriacky. „Videli ste ho? Bol to naozaj on?“ Otázky ho rozpaľovali čoraz viac. „Hovorte, dočerta!“

Zago nervózne zakašľal. „Videl som ho na vlastné oči.“

„Kde?“

„V krčme Do Mori vo štvrti San Polo neďaleko Rialta. Vaša excelencia to tam pozná?“

„Kto by nepoznal ten brloh neresti a útočisko povaľačov?“ Inkvizítor bol slepý od zúrivosti.

„Stretol sa tam s jednou ženou.“

„So ženou?“

„Áno, ale nie s tunajšou.“

„Čo tým chcete povedať?“

„Bola to Rakúšanka, komorná. Odviedla Casanovu k svojej panej.“

„Viete, o koho ide?“